

авангардното, тривиалното и маргинаалното в литературата е осезателна. В такъв смисъл, тъй като не е пределно функционализирано (както ще бъде при Яворов), пространството на „Остров“-а не е и строго детерминирано – в избора на фигури за начална и финална рамка на антологията (Боре Вихор и Вита Деледа) е налице артистичен произвол, една непреднамереност, но не и пълна случайност. В „Подир сенките на облаците“, най-вече що се отнася до антологията като цяло, както и до рамките на отделните макроцикли, липсва усещането за свободен избор: тук не просто се изложени персонифицирани „почерци“, а точно и безупречно са диспозирани отделни поетологически звена. Началната рамка („Калиопа“) и финалната („Сафо“), както и подчинените им, вторични рамкирания („Калиопа“ – „Хайдушки песни“; „Песен на песента ми“ – „Ще дойдеш ти“; „Родина“ – „Песента на човека“; „Месалина“ – „Сафо“) бележат твърде специфични закономерности. Всяка начална рамка би могла да се възприеме като теза (т.е. утвърден лайтмотив), а всеки финал – като съкрушителна и безапелативна антитеза. Реалният принцип на композиране на Яворовата антология не е хронологично-линейният (макар и прокаран в книгата, той неявно и целенасочено е разколебаван), а херметично-деконструктивният или – непрекъснатото цитиране на Яворов и неговото обемане, обгръщане от *Яворов*. За да проследим как точно е „направено“ пространството на антологията, как са нанасяни проломите в собствената поетика, са необходими някои текстологични екскурси из Яворовата поезия – трябва да се проследи пораждането на нейния „класицитет“. Поемата „Калиопа“, чиято встъпителна функция в „Подир сенките на облаците“ е от особено значение, може да се определи като първи пролом, контрастно разсякъл Яворовата поетика. Новоизкованата тук опозиция Яворов – *Яворов* до голяма степен се потвърждава от разноречието между два от съществуващите варианти на творбата – съответно от 1904 и от 1910 г. „Калиопа“ (1910) е именно класическият, репрезен-